

helt ned til 50 Tdr. Lands Størrelse. Det ærede Medlem mente ikke, at der var noget at indvende mod, at en Gaard paa denne Størrelse mod Erstatning kom til at afgive 4—5 Tdr. Land. Naar vi kommer saa langt ind paa Ekspropriationsomraadet, er det virkelig paa allerhøjeste Tid, at vi hævder Grundlovens Bestemmelse om, at Ekspropriation kun kan ske mod fuld Erstatning, ellers er jeg bange for, at der vil komme lidt for megen Vilkaarlighed paa dette Omraade.

Jeg kan fuldt ud tiltræde, hvad den ærede sidste Taler fremførte med Hensyn til Anlæg af nye Jernbaner. Det er ogsaa min absolutte Tro, at vi ikke bør binde Kapitaler i de smaa Jernbaner, de vil absolut blive konkurreret ud af Automobiltrafikken. Lad os søge at forbedre vore Hovedlinier og saa laane nogle Penge paa Automobilskatten, saaledes at vi allerede nu kan tage fat paa at forbedre vore Veje. Det vilde give Arbejde. Det kræver ikke udenlandske Materialer, vi har Sten nok paa Bornholm og Sjællands Odde til det Brug, og vi har ogsaa Arbejdskraft til at tage fat paa det. Jeg tror derfor, det er paa høje Tid at laane lidt paa det Aktiv, som Automobilskatten menes at blive, og som den utvivlsomt ogsaa bliver.

Et Ord, vi hører saa tidt, og som vi ogsaa har hørt gentaget her i Dag, er „Verdensmarkedets Pris“. Det synes man at være overordentlig glad ved, ganske særlig indenfor Landbrugskredse. Man gemmer sig bag dette „Verdensmarkedets Pris“, som man mener er noget fuldkommen uangribeligt, der kan aldrig være Tale om nogen Art af denne berygtede Vareaager, som vi har hørt saa meget om under Krigen. Men hvad er Verdensmarkedets Pris? Hvad er den Pris, som Verdensmarkedet dikterer? Det er i Virkeligheden den højeste Pris, der kan opnaas for en Vare. Det, de frie Erhverv altid ønsker, er at faa Lov at skotte sig selv og handle til Verdensmarkedets Pris; det gælder i stort som i smaat. Det er virkelig ikke kønner, fordi det er en Skibsladning Smør, det drejer sig om, end naar det er en halv Fjerding Bønner, som sælges i en Butik. Saadant Salg foregaar, naar ikke Statsmagten griber ind, netop til Verdensmarkedets Pris. Der er ikke nogen som helst Fare for Prisaftaler, for, at der under normale Forhold skulde kunne dannes Sammenslutninger eller Truster overfor Forbrugerne. Det kan vi være ganske sikre paa ikke sker, for den frie Konkurrence er den eneste Regulator, og naar vi alle sammen faar Lov til at handle til Verdensmarkedets Pris, tror jeg, at Borgerne er bedst tjente.

Det ærede Medlem Hr. Pinstrup var inde paa forskelligt, og han var slet ikke mild i sin Bedømmelse. Det var ikke alene de handlende og Haandværkerne, det ærede Medlem talte om — det staar i Tidenden paa Spalte 457 — „men ogsaa Læger, Dyr-læger, Tandlæger og alle mulige andre har deres Sammenslutninger; og alle sammen tager de Priser, der efter vor Mening ikke staar i noget rimeligt Forhold til det Arbejde, der præsteres“. Ja, hvad er det nu for et Arbejde en Læge, Tandlæge eller Dyr-læge, men dog navnlig Læger og Dyr-læger, præsterer? De kan dog ikke gaa ud og tage Patienter til enhver Tid, naar det passer dem, eller naar de trænger til Penge. De virker som en Vagt, som Samfundet har, og som man maa honorere, ligesom man honorerer sit Politi og sit Militærvæsen. Dette Læge- og Dyr-lægevæsen er en Samfundsinstitution, og at en Læge, den Dag han aflægger et Sygebesøg, altid lige i det Øjeblik skal yde fuld Valuta for de Penge, han faar — ja, det kan man dog ikke forlange. Han staar til Disposition; han skal have sin Tid og sin Uddannelse honoreret, han skal have sit hele Livsudkomme gennem de Takster og Satser, som nu disse Menne-sker er blevet enige om, og jeg tror ikke, det ærede Medlem Hr. Pinstrup er den rette Mand til at afgøre, om det er for lidt eller for meget, de beregner sig.

Man taler om Prisaftaler. Men hvad er Smørnoteringen, hvad er Flæskenoteringen andet end Prisaftaler? Jeg kan ikke indse, at der er noget som helst usundt deri. Der er selvfølgelig en Konkurrence ude fra paa dette Felt; og alle de Artikler, der handles med indenfor dansk Handel, og alle de Produkter, der fremstilles af danske Haandværk, er ogsaa i allerhøjeste Grad underlagt Verdensmarkedets Konkurrence. Jeg vil bede Dem f. Eks. se paa Cigarer, paa Skotøj, paa Tekstilvarer. Naar Varerne presser paa, som Tilfældet er nu, og som det i endnu højere Grad vil blive Tilfældet, er der overhovedet ingen Prisaftaler, der holder Stik længere. Varemængden sprænger alt af den Slags, og saa kommer den frie Konkurrence frem. Derfor skal man lade være med at begynde at skitsere en Avanceberegningslov eller et Avanceberegningssystem. Man kan sagtens give sig til at regne ud, hvad det koster at producere et Pund Flæsk og et Pund Smør, og saa i Tider, hvor der faktisk er en høj Pris paa disse Varer — som f. Eks. i Øjeblikket —, sige: Enten har Landbrugerne i Øjeblikket en fuldkommen urimelig Avance, eller ogsaa maa de til andre Tider have sat store Penge til paa